

Arrest

nr. 106 345 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN ELSLANDE en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 60 524 van 28 april 2011.

1.4. Verzoeker diende op 15 januari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 21 januari 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.(...) Z.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.01.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 22.07.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 31.01.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 03.03.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 03.05.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van de Islamitische raad van het dorp Kandi naar voren brengt, met stempel en handtekening van het districtshuis (met vertaling naar het Engels), alsook een verklaring van de school (met vertaling van het Engels), waarin bevestigd wordt dat betrokkene afkomstig is van het district Chapa Dara, provincie Kunar, en dat hij daar tot de 3de klas naar school geweest is; voornoemde documenten echter niet gedateerd zijn en betrokkene bijgevolg niet kan aantonen dat hij voornoemde documenten niet eerder had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoont dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene voorts stelt dat de Taliban nog steeds aanwezig is in de regio waarvan hij afkomstig is en hij vreest gedood te worden indien hij aldaar zou terugkeren; echter reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat de vader van betrokkene ontvoerd werd door de Taliban en de Taliban betrokkene gedwongen wilde rekruteren; er evenmin weinig geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Afghanistan; noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, van die aard zijn dat ze voornoemde conclusies kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals gewijzigd door de artikelen 2 en 3 van de Wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012, luidt als volgt:

“(...)

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

(...)”

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het inleidend verzoekschrift de exceptio obscuri libelli op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen daar verzoekende partij zich beperkt tot een uiteenzetting van feiten reeds aangevoerd in het beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS.

Hij stelt enkel dat er, tijdens tweede asielaanvraag, wel nieuwe elementen werden aangehaald doch maakt geen melding van een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens hem, die rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.”

3.3. Op grond van voormeld wetsartikel dient de Raad de ontvankelijkheid van het beroep te beoordelen op grond van het inleidend verzoekschrift. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen *“18/4”*, 48/3, 48/4, 51/7 en 52 van de vreemdelingenwet en hieraan een uitgebreide uiteenzetting koppelt waarin onder andere inhoudelijke kritiek wordt geuit op de motieven van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag naar de gegrondheid van het middel, kan in het verzoekschrift wel degelijk een omschrijving van de overtreden rechtsregel of -beginsel worden aangetroffen en een bespreking dienaangaande.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptio obscuri libelli dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Op grond van het reeds aangehaalde artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie. In zijn synthesememorie betoogt verzoeker het volgende:

“(...)

De enige schending bestaat er in dat de Minister van Migratie- en Asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, onterecht oordeelde dat verzoeker tijdens zijn nieuwe tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Er werd wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte beslist dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft

aanbracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe gegevens aanbracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet willen ingaan op de inhoud van de gegevens.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onterecht geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte gegevens en documenten geen nieuwe gegevens betreffen.

Verzoeker zet hieronder uiteen waarom hij meent dat de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wel degelijk zijn nageleefd.

Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe elementen aangebracht tijdens de tweede asielaanvraag, in vergelijking met de eerste asielaanvraag en wel de volgende.

Verzoeker heeft een aantal nieuwe gegevens, dan wel bewijsstukken overgelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag, namelijk een verklaring van de Islamitische Raad van het dorp Kandi met stempel en handtekening van het districtshuis (met vertaling naar het Engels), alsook een verklaring van de school (met vertaling naar het Engels), waarin bevestigd wordt dat verzoeker afkomstig is van het district Chapa Dara, provincie Kunar en dat verzoeker daar tot de 3de klas naar school is geweest.

Verzoeker heeft tijdens zijn eerste asielaanvraag bij het tweede verhoor gemeld aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij wel documenten wil voorleggen, maar er op dat ogenblik er geen bij had. Dat verzoeker wel degelijk gevraagd had om documenten naar hem op te sturen. Dat de documenten 2 weken voor het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werden opgestuurd, maar op het ogenblik van het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog niet in zijn bezit waren.

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker wel documenten voorgelegd. Verzoeker kon deze documenten niet vroeger overleggen. Deze documenten zaten in een enveloppe gericht aan verzoeker en waren afkomstig van de oom van verzoeker, de heer A.(...) R.(...) K.(...) S.(...), apotheker, (...) te Kabul in Afghanistan. Deze enveloppe werd per aangetekende zending verzonden naar verzoeker, op het adres (...). Door de postdiensten werd een bericht gelaten op 24/12/2012. Normaal duurt het ongeveer 1 week of tien dagen vooraleer aangetekende post vanuit Afghanistan met bestemming België in België aankomt. Aangezien de postdiensten een bericht hebben gelaten op 24/12/2012, werd de enveloppe vermoedelijk 10 dagen op voorhand vanuit Afghanistan naar België verstuurd, namelijk rond 14/12/2012.

Het is ongebruikelijk dat op een enveloppe melding wordt gemaakt van de inhoud. Het is wel overduidelijk dat de enveloppe van Afghanistan afkomstig is en van wie ze afkomstig is en aan wie de enveloppe gericht is. Zoals hiervoor gesteld bestond de inhoud van de enveloppe uit twee documenten met vertaling.

Bovendien heerst er in Afghanistan een gebrek aan communicatie. In Afghanistan zijn er veel ongeschoolden. In Afghanistan heerst geen principe van het plaatsen van datums op brieven. Verzoeker heeft begin februari 2013 dezelfde documenten aangevraagd in Afghanistan. Deze zijn momenteel nog onderweg. Van zodra deze documenten in België zijn toegekomen, zal verzoeker deze documenten neerleggen.

Dat De Minister van Migratie- en Asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, dan ook ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet werden nageleefd en onterecht heeft geweigerd de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.”

4.2. Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet definieert de synthesememorie als volgt:

“(…)

een synthesememorie (...) waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat. (...)”

4.3. Zoals reeds aangestipt in punt 3.4, voerde verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen “18/4”, 48/4, 51/7 en 52 van de vreemdelingenwet. In de neergelegde synthesememorie worden deze bepalingen echter niet meer vermeld. Uit de parlementaire voorbereiding van huidig artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet

blijkt dat het als een mogelijke meerwaarde van de synthesesmemorie wordt beschouwd dat de verzoekende partij ervoor kan kiezen bepaalde middelen niet meer aan te houden (Wetsontwerp van 17 december 2012 houdende diverse dringende bepalingen betreffende Justitie, *Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 2572/002, p. 6). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de aangevoerde schendingen van de in zijn inleidend verzoekschrift aangehaalde bepalingen niet langer wenst aan te houden.

4.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn synthesesmemorie plots wel melding maakt van *“artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet”* en stelt *“dat de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wel degelijk zijn nageleefd”*.

4.5. In de memorie van toelichting bij artikel 44 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), dat in (een vroegere versie van) artikel 39/81 van de vreemdelingenwet een synthesesmemorie op bevel van de kamervoorzitter invoegde, werd expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de vreemdelingenwet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Enkel wanneer het nieuwe middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken en kan het middel in een navolgend, door de procedureregeling voorzien, processtuk worden opgeworpen. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen zou de wapengelijkheid der partijen in het gedrang brengen omdat de verwerende partij de kans wordt ontnomen om schriftelijk te repliceren op het nieuwe middel. Bovendien valt dit onmogelijk te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

4.6. Verzoeker kan dus onmogelijk op dienstige wijze voor het eerst in zijn synthesesmemorie de schending aanvoeren van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zonder toe te lichten waarom hij dit onmogelijk in zijn inleidend verzoekschrift kon aanvoeren. Voor zover verzoeker in zijn synthesesmemorie de schending aanvoert van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, is het middel niet ontvankelijk.

4.7. Uit het geheel van de synthesesmemorie, waarbij verzoeker zijn uiteenzetting uit zijn inleidend verzoekschrift samenvat waarin hoofdzakelijk inhoudelijke kritiek wordt geuit op de motieven van de bestreden beslissing betreffende zijn tweede asielaanvraag, blijkt dat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.8. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet,.

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten neerlegde: een originele verklaring van de islamitische raad van het dorp Kandi met stempel en handtekening van het districtshuis en met vertaling naar het Engels, een verklaring van de school van verzoeker waarin wordt bevestigd dat verzoeker afkomstig is van het district Chapa dara, provincie Kunar, dat hij daar tot de derde klas naar school is geweest met stempel en handtekening en vertaling naar het Engels en tenslotte een enveloppe opgestuurd door zijn oom langs moederszijde en ontvangen op 24 december 2012. Verzoeker voegde de verklaring van de islamitische raad en de verklaring van de school als bijlage toe aan zijn inleidend verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 15 januari 2013 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende:

*“Ik heb vandaag nieuwe documenten voorgelegd. Hiermee wil ik bewijzen dat ik uit Kandi, provincie Kunar afkomstig ben omdat het CGVS hieraan twijfelde. Omdat ik daar opgegroeid ben en daar naar school ging Het is daar onveilig en wil beroep doen op subsidiëre bescherming. Daarnaast heb ik met niemand contact behalve met mijn oom langs moederzijde. Dit gebeurt 1 keer per maand. De telefoon van onze streek zijn moeilijk bereikbaar. Verder heb ik al die tijd geen contact meer gehad met mijn ouders en is de situatie nog steeds hetzelfde. De Taliban is nog steeds aanwezig in onze regio. Ik vrees om terug te keren en gedood te worden. Ik hoop dat ik dit keer een positieve beslissing krijg. Wilt u nog iets toevoegen?
Nee.”*

4.10. In de bestreden beslissing werd naar aanleiding van de neergelegde documenten en zijn verklaringen het volgende gesteld: “(...) betrokkene hierbij een verklaring van de Islamitische raad van het dorp Kandi naar voren brengt, met stempel en handtekening van het districtshuis (met vertaling naar

*het Engels), alsook een verklaring van de school (met vertaling van het Engels), waarin bevestigd wordt dat betrokkene afkomstig is van het district Chapa Dara, provincie Kunar, en dat hij daar tot de 3de klas naar school geweest is; voornoemde documenten echter niet gedateerd zijn en betrokkene bijgevolg niet kan aantonen dat hij voornoemde documenten niet eerder had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoonde dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene voorts stelt dat de Taliban nog steeds aanwezig is in de regio waarvan hij afkomstig is en hij vreest gedood te worden indien hij aldaar zou terugkeren; echter reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat de vader van betrokkene ontvoerd werd door de Taliban en de Taliban betrokkene gedwongen wilde rekruteren; er evenmin weinig geloof kon gehecht worden aan het beweerd verblijf van betrokkene in Afghanistan; noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, van die aard zijn dat ze voornoemde conclusies kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
(...)"*

4.11. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, maar hij slaagt er niet in het determinerend motief uit de bestreden beslissing te weerleggen dat de neergelegde stukken niet gedateerd zijn en hij bijgevolg niet kan aantonen dat hij deze niet eerder kon neerleggen. Het loutere feit dat deze documenten nog niet in zijn bezit waren op het ogenblik van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze documenten automatisch als "nieuwe gegevens" zou moeten beschouwen. Door in zijn synthesesemorie te herhalen dat de documenten in een enveloppe zaten die aan hem gericht was, dat deze enveloppe overduidelijk uit Afghanistan afkomstig is en dat het ongebruikelijk is dat op een enveloppe melding wordt gemaakt van de inhoud, doet verzoeker geen afbreuk aan de overweging uit de beslissing dat de neergelegde documenten niet gedateerd zijn zodat niet kan worden nagegaan of het om "nieuwe gegevens" gaat in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet heeft willen ingaan op de inhoud van de gegevens, maar hij toont op geen enkele manier het 'nieuwe' karakter van deze gegevens aan. Ook verzoekers ongestaafde beweringen dat er in Afghanistan veel ongeschoolden zijn, er "(...) geen principe (heerst) van het plaatsen van datums op brieven" en zijn vermoeden dat "aangezien de postdiensten een bericht hebben gelaten op 24/12/2012, werd de enveloppe (...) 10 dagen op voorhand vanuit Afghanistan naar België verstuurd, namelijk rond 14/12/2012" zijn niet van aard om het gebrek aan datumvermelding op de neergelegde stukken te herstellen. De uiteenzetting van verzoeker over de wijze waarop hij in bezit kwam van de enveloppe, weerlegt geenszins de argumentatie van de gemachtigde van de staatssecretaris dat "de door betrokkene aangebrachte enveloppe (...) enkel aantoonde dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt". De Raad wijst er tenslotte op dat het feit dat verzoeker begin februari 2013 nog "dezelfde documenten" heeft aangevraagd in Afghanistan en hij deze zal neerleggen van zodra ze in België zijn toegekomen, niks afdoet aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris doet immers uitspraak op basis van de stukken die hem worden voorgelegd en er bestaan geen wettelijke bepalingen of beginselen die voorschrijven dat het bestuur de asielzoeker, nadat deze een asielaanvraag heeft ingediend, nog de gelegenheid moet bieden om bijkomende stukken neer te leggen.

4.12. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn synthesesemorie verder niks inbrengt tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande zijn verklaringen over de bedreigingen door de taliban. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij dient te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen omtrent de gegrondheid van het beroep "ten overvloede" besluit dat "de bestreden beslissing melding maakt van de elementen die verzoeker bij de tweede asielaanvraag voorlegde en motiveerde waarom die niet in overweging konden worden genomen".

4.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN